

en del varer, der efter den gældende tarif er belagt navnlig med særligt høje værditoldsatser, foretaget en vis nedsættelse med henblik på at tilvejebringe jævner toldforhold for de pågældende vareområder som helhed.

Det skal i øvrigt fremhæves, at man inden for de rammer, der er afstukket af de foran omtalte hensyn, har tilstræbt — på lignende måde som i den for nylig vedtagne nye svenske toldtarif, der skal træde i kraft til nytår — at anvende samme vareopdelinger og i nogen grad også samme satser som i de udarbejdede forslag vedrørende en fælles nordisk toldtarif. For så vidt angår satserne har mulighederne for ved en særlig dansk tarifrevision som den her omhandlede at antage de i den fælles nordiske sammenhæng foreslåede imidlertid under de givne forudsætninger været ret begrænsede.

Vedrørende de enkelte vareområder skal i øvrigt henvises til det i det særlige tillæg til bemærkningerne herom nærmere anførte.

Til § 2.

Da afsluttelsen af aftaler om gensidige toldindrømmelser inden for Den Almindelige Overenskomst om Told og Udenrigshandel (GATT) i sin tid kom i gang, blev der også for Danmarks vedkommende behov for, at regeringen ved anordning kunne sætte de til de under forhandlingerne givne indrømmelser svarende toldnedsættelser i kraft, når de modsvarende indrømmelser givet af andre lande blev gjort effektive. Hjemmel om adgang hertil blev derfor lovfæstet.

Der opstod i forbindelse med de nævnte forhandlinger ligeledes behov for, at regeringen ved anordning kunne ophæve her i landet som følge af de omhandlede aftaler foretagne toldnedsættelser, når andre lande ophævede deres modsvarende koncessioner. En permanent lovhjemmel hertil blev også givet — den findes i den gældende toldlovs § 4 a — og toldforhøjelser til det oprindelige niveau kan i disse tilfælde iværksættes og oprettholdes uden forelæggelse for folketinget.

Da det må antages, at der i forbindelse med såvel GATT-forhandlinger som forhandlinger inden for OEEC kan vise sig behov for, at den danske regering — i lighed med en række andre landes regeringer — ufortøvet kan effektuere trufne aftaler om gensidige toldnedsættelser, foreslås det nu i § 2, at regeringen får adgang til ved kongelig anordning at gøre sådanne eventuelle gensidige ordninger effektive for så vidt angår de toldnedsættelser, Danmark i givet fald må iværksætte for at kunne nyde godt af ordninger af den pågældende art. Sådant kongelig anordning skal dog forelægges for

folketinget, og såfremt anordningen ikke tiltrædes af tinget inden 3 måneder efter dens udstedelse, ophører dens gyldighed. Man har i øvrigt samtidig indarbejdet den ovennævnte lovbestemmelse vedrørende adgang til under visse omstændigheder ved kongelig anordning at ophæve danske toldnedsættelser iværksat som led i GATT-samarbejdet i den her foreslåede bestemmelse, således at en kongelig anordning herom fremtidig skal tiltrædes af folketinget, og således, at dette skal ske inden for den samme frist af 3 måneder efter dens udstedelse, hvis dens gyldighed skal bevares.

Til § 3.

Den i paragraffen indeholdte bestemmelse om adgang til som repressalie for et andet lands urimelige behandling af danske eksportvarer m. v. ved kongelig anordning af pålægge varer fra det pågældende land særlig indførselsafgift er enslydende med den gældende lovs § 4. Selv om sådan foranstaltning ikke har været iværksat i nyere tid, har man fundet det rigtigt, at bestemmelsen opretholdes.

Til § 4.

Paragraffen er — bortset fra, at det pågældende nævn herefter alene skal beskæftige sig med afgørelser vedrørende varers tarifiering — enslydende med den gældende toldlovs § 43.

Lovforslagets 2. del: Toldforvaltningen.

Kapitel 1.

Almindelige bestemmelser.

Til § 5.

Bestemmelsen i stk. 1 svarer til de nugældende danske regler, der er indeholdt i kgl. resolution af 22. februar 1812 og toldlovens § 48, stk. 4.

Stk. 2 tager bl. a. sigte på bestemmelsen i den af Danmark tiltrådte i Helsingfors den 19. august 1925 undertegnede konvention om bekæmpelse af smugleri af alkoholholdige varer artikel 9. Efter denne forpligter de kontraherende parter sig til ikke at gøre nogen indvending mod, at enhver af dem i en zone, der strækker sig 12 sømil (12 kvartmil) fra kysten eller de yderste øer, anvender sine love over for skibe, der åbenbart giver sig af med at smugle.

I medfør af lov nr. 275 af 13. november 1926, der senere er bekendtgjort ved lovekædetgørelse nr. 219 af 1. juli 1925 om foranstaltninger mod smugleri, er det ved kgl. anordninger (af 17. november 1926, 9. september 1927, 25. august 1929 og